

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **M. J.**, zast. JUDr. Janem Klaiem, advokátem, se sídlem Lukavická 2012/22, Plzeň, proti žalovanému: **velitel vzdušných sil**, se sídlem Vítězné náměstí 1500/5, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2019, č. j. MO 205125/2019-3031, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 7. 2021, č. j. 62 Ad 13/2019 - 77,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč, k rukám jeho zástupce JUDr. Jana Klaila, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobce podal dne 14. 8. 2008 „žádost o náhradu na ušlé mzdě“ v souvislosti s výkonem služeb LZS (letecká záchranná služba) a SAR (služba pátrání a záchrany) v období od založení 233. vrtulníkové letky v Plzni-Líních (v roce 1998) do podání žádosti. Svůj nárok odůvodnil tím, že služby LZS a SAR vykonával v rámci 24hodinových směn, které byly pouze formálně rozděleny na 12 hodin výkonu služby a 12 hodin služební pohotovosti. Za dobu označenou jako služební pohotovost tedy byla žalobci vyplacena pouze příslušná náhrada, ačkoliv z materiálního hlediska se stále jednalo o výkon služby a měl mu náležet plat včetně všech případných příplatků.

[2] Správní orgány ve věci vydaly vícero rozhodnutí, jimiž žádost žalobce zamítly. Jednotlivá tato rozhodnutí, potažmo rozhodnutí o odvolání následně v průběhu soudního přezkumu zrušil Krajský soud v Ostravě (nejprve rozsudkem ze dne 25. 2. 2010, č. j. 22 Ca 47/2009 - 49, a následně rozsudkem ze dne 10. 7. 2015, č. j. 22 Ad 20/2014 - 69).

[3] Velitel vojenského útvaru 2427 Sedlec, Vícenice u Náměště nad Oslavou (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 29. 3. 2017, č. j. MO 62649/2017-2427, žalobci z části vyhověl a přiznal mu odměnu za práci přesčas ve výši 104.451 Kč, ve zbylém rozsahu žádost jako nedůvodnou zamítl. Nároky uplatněné předmětnou žádostí do 14. 8. 2005 posoudil správní orgán prvního stupně jako promlčené. I právě citované rozhodnutí správního orgánu prvního stupně však zrušil žalovaný a věc mu vrátil k dalšímu řízení rozhodnutím ze dne 31. 8. 2017, č. j. MO 175467/2017-3031.

[4] Naposled o žádosti žalobce rozhodl správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 22. 1. 2019, č. j. MO 24757/2019-2427, jímž žádosti částečně vyhověl a přiznal žalobci odměnu za práci přesčas ve výši 119.567 Kč, včetně úroků z prodlení. Ve zbytku žádost zamítl a nároky uplatněné za období do 15. 8. 2005 shledal promlčenými. Odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 7. 2019, č. j. MO 205125/2019-3031 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl a posledně uvedené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II.

[5] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[6] Krajský soud poukázal na skutečnost, že podle služebních orgánů byla žalobci služební pohotovost nařizována organizačními rozkazy vydávanými na období příslušného kalendářního roku ve spojení s denními rozkazy. Z těchto podkladů (jakož ani dalších dokumentů založených ve spise) však ve vztahu k žalobci není zjevné, jakou formu rozkazů byly v letech 2005 a 2006 a 2008 nařizovány služební pohotovosti, tudíž zda prostřednictvím písemných organizačních rozkazů, jako tomu bylo v případě organizačního rozkazu ze dne 2. 1. 2007 v roce 2007, či se jednalo o rozkazy ústní. Krajský soud však shledal, že vzhledem k tomu, že organizace směny byla v letech 2005 až 2008 totožná (o čemž nebylo mezi účastníky řízení sporu), přičemž služba v délce 24 hodin byla rozdělena na část služby (od 7 h do 19 h) a na část pohotovosti (od 19 h do 7 h následujícího dne). Za nesporné považoval krajský soud i doby, kdy měl být žalobce přítomen na daném pracovišti z rozkazu nadřízeného, sporné bylo pouze to, zda se jednalo kromě služby i o pohotovost, a co bylo případně jejím obsahem. Ve vztahu k letům 2005, 2006 a 2008 neměl krajský soud nařízení pohotovosti vůbec za prokázané.

[7] Ve vztahu k roku 2007 krajský soud dovodil, že žalobci byla rozkazem č. 1 ze dne 2. 1. 2007 formálně nařízena služební pohotovost. Z toho však nelze současně dovozovat naplnění podmínky důležitého zájmu služby ve smyslu § 30 odst. 1 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění účinném v době, do níž spadají uplatněné nároky (dále jen „zákon o vojácích z povolání“). Pro určení, zda mu přísluší plat za výkon služby či „pouze“ odměna za služební pohotovost, bylo ale nutné postavit najisto, jaké činnosti žalobce v rámci nařízené služební pohotovosti vykonával, tedy zda byl charakter činností během služební pohotovosti identický s činnostmi nařizovanými žalobci v rámci výkonu služby.

[8] Krajský soud také poukázal na obsah svědeckých výpovědí (provedených v průběhu správního řízení). Shrnul, že podle některých svědků byla doba služby a doba pohotovosti

pokračování

co do náplně totožná a jednalo se o 24hodinovou službu. Někteří svědci sice vypověděli, že většinu času v době služební pohotovosti (mezi 19 h a 7 h následujícího dne) nečinili vojáci nic, přesto jim však určitá činnost byla nařízena. Krajský soud proto uzavřel, že i v době služební pohotovosti vykonávali vojáci stejné činnosti jako v době služby. Shoda podle krajského soudu nepanovala ani v tom, zda v době služební pohotovosti probíhala stejným způsobem jako v době služby i letová příprava.

[9] Krajský soud tudíž dovodil, že správní orgány dostatečně nevyhodnotily všechny svědecké výpovědi a nevysvětlily, jaký byl průběh služby a pohotovosti co do obsahu těchto režimů. Není přitom rozhodné, že v době označené jako pohotovost byla konkrétní vykonaná činnost proplácena. Ani za této situace totiž není vyloučeno, že režim v době pohotovosti (od 19 h do 7 h následujícího dne) byl totožný jako v době výkonu služby. Obdobně správní orgány nevysvětlily, proč se žalobce jako člena LZS či LZPS týkají skutečnosti, na které odkazovaly ve vztahu ke službám SAR. Odstranění těchto rozporů proto krajský soud uložil žalovanému v dalším řízení.

[10] Soud se dále zabýval tvrzením žalobce, že správní orgány uplatnily námitku promlčení jím uplatněných nároků v rozporu s dobrými mravy. Poukázal na skutečnost, že žalobci nic nebránilo, aby se proti výkladu zastávanému služebními orgány včasné bránil a této námitce nepřisvědčil. Promlčení představuje obecné pravidlo, k jehož prolomení musí existovat závažné důvody. Přesto krajský soud shledal, že správní orgán prvního stupně nevysvětlil, proč došlo k promlčení nároku na dorovnání ušlého platu za červenec roku 2005. Žalovaný pak neobjasnil, jak se jeho odlišné posouzení otázky promlčení [spočívající v uvedení jiného dne pro uplatnění tohoto nároku (16. 7. 2008) v návaznosti na jeho splatnost (15. 8. 2005) oproti správnímu orgánu prvního stupně (16. 8. 2008)] promítlo do napadeného rozhodnutí, jímž potvrdil stejnou výši nároku žalobce jako správní orgán prvního stupně.

[11] K žalobní námitce, že služební orgány nepostupovaly správně, pokud nerozšířily posuzování žalobcovy žádosti i na období let 2008 až 2012, krajský soud uzavřel, že ze správního spisu nejsou patrné relevantní skutečnosti, které by nasvědčovaly žalobnímu tvrzení o uplatnění rozšíření návrhu učiněného žalobcem a uložil žalovanému se touto skutečností v dalším řízení opětovně zabývat.

[12] Krajský soud závěrem shrnul, že bylo prokázáno, že v roce 2007 byla žalobci v rozporu se zákonem nařizována služební pohotovost, ačkoliv nebyla splněna podmínka důležitého zájmu služby. To však podle krajského soudu samo o sobě neznamená, že žalobci byla fakticky nařízena služba a nikoliv pohotovost. Správní orgány ale vůbec neprokázaly, zda byla žalobci nařízena služební pohotovost v letech 2005, 2006 a 2008.

[13] S ohledem na uvedené krajský soud žalovanému uložil, aby doplnil spisovou materii a zdůvodnil, proč se jím odkazované dokumenty o nařízení služební pohotovosti vztahují na žalobce v rámci jeho zařazení. Dále žalovanému uložil vysvětlit, jak v případě žalobce probíhala služba a jak se lišila doba, na kterou mu byla nařizována pohotovost, od běžné služby, a to i s ohledem na prováděnou předletovou a obdobnou přípravu a aby v tomto směru odstranil i rozpory plynoucí ze svědeckých výpovědí. Dále žalovanému nařídil objasnit závěry o promlčení žalobcova nároku na dorovnání ušlého platu za měsíc červenec roku 2005. Konečně pak požadoval, aby žalovaný za součinnosti se žalobcem postavil

na jisto, zda žalobce v roce 2011 skutečně zaslal Velitelství vzdušných sil v Olomouci žádost o doplacení dlužné částky za následující období a jakého období se takové rozšíření nároku týkalo, zda tak učinil také podáním podaným na poště dne 15. 6. 2012, zda takové žádosti byly postoupeny Veliteli VÚ 8407 Praha Kbely, a aby doplnil spis o příslušné listiny, na které odkazuje prvostupňový orgán, a také o listiny, které měl doložit žalobce, existují-li, případně, aby se vyjádřil k žalobcem zmiňované ztrátě těchto listin služebními orgány.

III.

[14] Proti napadenému rozsudku brojí žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Navrhuje zrušit napadený rozsudek a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[15] Stěžovatel namítá nesprávnost konstrukce, na níž žalobce založil svoje žalobní námitky, tedy že mu byla služební pohotovost nařízena v rozporu se zákonem, potažmo při absenci důležitého zájmu služby. Podle stěžovatele je rozhodné pouze to, zda žalobce v dotčeném období, za něž své nároky uplatňuje, plnil služební úkoly, což však neprokázal.

[16] K výtce krajského soudu, že ze spisového materiálu není zřejmé, na základě jakých skutečností byla žalobci služební pohotovost nařízena v letech 2005, 2006 a 2008, stěžovatel odkazuje na výpovědi svědků a organizační dokumenty [Směrnice pro činnost LZS a SAR 233. vrtulníkové letky ze dne 17. 1. 2006 (dále jen „Směrnice LZS/SAR“), Organizační rozkazy č. 1/2008 a č. 200/2008 a denní rozkazy].

[17] Žalobce si pak byl nepochybně vědom toho, že směny LZS a SAR vykonává v režimu 12 hodin služby a 12 hodin služební pohotovosti, neboť docházku stvrdil svým podpisem. Případná nahodilá činnost v průběhu služební pohotovosti sloužila jako závazný podklad k vyplacení platu. Uvedené skutečnosti vyplývají ze svědeckých výpovědí. Stěžovatel odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 7. 2015, č. j. 22 Ad 20/2014 - 69, z něhož vyplývá, že i v případě nezákonně nařízené pohotovosti je pro případné vyplacení platu rozhodné, zda dotyčný v průběhu pohotovosti vykonával službu.

[18] Stěžovatel se neztotožňuje se závěrem krajského soudu, že není zjevná odlišnost mezi činnostmi vykonávanými v rámci služby a pohotovosti. Ze svědeckých výpovědí naopak vyplývá, že žalobce plnil běžné služební úkoly pouze v době výkonu služby a v době pohotovosti byl toliko připraven ke vzletu v případě aktivace. Skutečnost, že v době služební pohotovosti plnil též jiné úkoly na rozkaz nadřízeného (a tyto mu byly započítány jako výkon služby), není *a priori* v rozporu s institutem služební pohotovosti, jehož podstatou je přítomnost vojáka na pracovišti a připravenost plnit služební úkoly. Pokud přitom svědci hovořili o předletové či poletové přípravě v době pohotovosti, jednalo se o let v případě aktivace a s tím související přípravu.

[19] Jedná-li se o otázku promlčení, stěžovatel k výtkám krajského soudu namítá, že ji posoudil totožně jako správní orgán prvního stupně. Pouze doplnil odůvodnění ve vztahu k promlčenému nároku.

[20] Závěrem stěžovatel namítá, že mu krajský soud uložil, aby doplnil spisový materiál. Ten však již obsahuje veškeré relevantní podklady. Absence organizačních rozkazů za roky

pokračování

2005 a 2006 je nahrazena svědeckými výpověďmi. Stěžovatel shrnuje, že zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a další doplnění dokazování by nebylo účelné. Podle stěžovatele žalobce nepředložil žádný důkaz, který by prokazoval oprávněnost jeho nároku.

IV.

[21] Žalobce podává ke kasační stížnosti obsáhlé vyjádření, v němž zpochybňuje správnost stěžovatelových tvrzení. Současně se však ohrazuje i vůči odůvodnění napadeného rozsudku, neboť má za to, že ze shromážděných podkladů již jednoznačně vyplývá oprávněnost jeho nároku. Navrhuje tudíž, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl, avšak aby v odůvodnění postavil najisto, že k nařízení služební pohotovosti nikdy nedošlo a stěžovatel je povinen doplatit žalobci plat za vykázané doby služební pohotovosti, včetně všech příplatků, a to za 10 let zpětně.

[22] K argumentaci stěžovatele uvádí, že neexistuje žádný rozkaz (s uvedením jeho jména, příjmení, data, času a místa), jímž by mu byla nařízena služební pohotovost. Ze spisu naopak vyplývá, že byl vždy zařazován do 24hodinové služby. Zdůrazňuje, že služby LZS a SAR je nezbytné zabezpečovat nepřetržitě. Rozdělení směny na 12 hodin výkonu služby a 12 hodin služební pohotovosti bylo veskrze formální, toliko za účelem dosažení rozdílného odměňování.

[23] Na podporu svých tvrzení žalobce vznáší několik argumentů. Poukazuje na skutečnost, že v rámci výkonu služby a služební pohotovosti podléhají vojáci odlišnému velení. Pokud by byla žalobci skutečně nařízena služební pohotovost, nevztahovala by se na něj Směrnice LZS/SAR, tudíž by mu ani nemohl vydat pokyn ke vzletu službu konající lékař (jako je tomu v případě výkonu služby). Jediný, kdo by tak mohl učinit, by byl kmenový velitel, který se ale v době od 19 hodin do 7 hodin následujícího dne v místě výkonu služby nezdržoval. Ve skutečnosti však žádný z vojáků nikdy nepochyboval o tom, že i v nočních hodinách podléhá témuž velení jako přes den. Žalobce setrvává také na svém tvrzení, že i v době údajně nařízené služební pohotovosti bylo třeba kontinuálně vykonávat předletovou přípravu. Stejně tak zpochybňuje argumentaci žalovaného týkající se čerpání dob odpočinku a uvádí, že i v době označené jako služební pohotovost běžně docházelo k provádění letů, aniž by byly posádky vystřídaný.

[24] Žalobce nečiní sporným, že si do výkazů zaznamenával 12 hodin služby a 12 hodin pohotovosti. Takový postup měl však nařízený od velitelů a nemohl činit jinak. Uvedené výkazy se nicméně zpracovávaly se zpožděním několika měsíců a jednalo se pouze o formální podklady, které neodrážely skutečný stav.

[25] Pokud se jedná o rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 7. 2015, č. j. 22 Ad 20/2014 - 69, ten dle mínění žalobce trpí zásadní vadou, neboť se vůbec nevypořádává s otázkou, zda byla služební pohotovost nařízena, a pokud ano, zda to bylo na dobu výkonu služby. Nutnost prokazovat, jakou činnost žalobce v době služební pohotovosti vykonával, by přicházela v úvahu pouze tehdy, pokud by měl žalobce na dobu služební pohotovosti plánovaný nepřetržitý odpočinek mezi směnami. V posuzované věci tomu tak nebylo, přičemž i ze svědecké výpovědi vyplývá, že každý voják předem věděl, že bude na pracovišti zajišťovat 24hodinovou směnu. Úvahy krajského soudu v nynější věci by tak mohly *ad absurdum* vést až k situaci, že by bylo přezkoumáváno, jakou činnost

(a zda vůbec nějakou) žalobce vykonával i v době nařízeného výkonu služby (v některých dnech vůbec ke vzletu vrtulníku ani v době výkonu služby nemuselo dojít). V této souvislosti zdůrazňuje, že i v době údajné služební pohotovosti byly vykonávány lety na záchranu života v rámci služby LZS či SAR. Pakliže krajský soud shledal, že nařízení služební pohotovosti bylo nezákonné, nemohl současně aprobovat nezákonný stav spočívající v nevyplacení služebního platu.

[26] Žalobce se dále vyjadřuje k obsahu svědeckých výpovědí. Jediným svědkem, který vypověděl, že vydával ústní rozkazy o nařízení služební pohotovosti, byl Ing. J. J. Jeho výpověď je však nevěrohodná a nepravdivá, neboť ani jeho zástupce Ing. Š. vydávání ústních rozkazů nepotvrdil. Je tedy otázkou, kdo by tak činil v době nepřítomnosti Ing. J. Je rovněž nelogické, aby Ing. J. vydával písemné rozkazy o nařízení výkonu služby a následně obcházel jednotlivé vojáky, aby jim ústně nařídil, že od 19 hodin již nemají službu, ale služební pohotovost. Od konce roku 1998 do 30. 11. 2005 existovaly jen písemné rozkazy velitele letky o nařízení výkonu služby na celých 24 hodin, aniž by zde byla zmínka o rozdělení služby. V době od 1. 12. 2005 do 30. 9. 2008 byl velitelem letky Ing. M. P. a jeho zástupcem Ing. V. E. I k této době existují písemné rozkazy o nařízení služby na 24 hodin, velitel letky přitom popřel, že by komukoliv ústně nařizoval služební pohotovost.

[27] Ve vztahu k promlčení žalobce odkázal na obsah samotné žaloby. Zdůraznil, že je třeba zabývat se komplexně celým obdobím od roku 1998. Pokud mu byl po celé uvedené období plat odpírán, je vyloučeno, aby se jednalo o omyl. Z obsahu spisu naopak vyplývá, že nezákonný postup služebních orgánů byl od počátku motivovaný toliko finanční úsporou.

V.

[28] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[29] Kasační stížnost není důvodná.

[30] Podstatou nyní projednávané věci je posouzení zákonnosti způsobu, jakým byly od roku 1998 minimálně do roku 2008 zabezpečovány služby LZS a SAR v rámci 233. vrtulníkové letky na letišti Plzeň-Líně, a s tím související oprávněnosti uplatněných platových nároků vojáků zařazovaných do uvedených služeb, zde konkrétně žalobce. Shodnou otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval již ve svém rozsudku ze dne 16. 12. 2021, č. j. 1 As 247/2021 - 40. Závěry v něm uvedené k předmětným otázkám jsou přitom plně použitelné i v nyní projednávané věci, a proto z nich čtvrtý senát v dalším vychází; neshledává totiž důvod se od nich odchýlit.

[31] V posuzované věci není sporu o tom, že stěžovatel byl jako voják 233. vrtulníkové letky v Plzni-Líních zařazován do služeb LZS či SAR. Služby vykonávané žalobcem byly stanoveny v režimu 12 hodin „standardní“ služby (od 7 do 19 hodin), na niž bezprostředně navazovalo 12 hodin služební pohotovosti. Mezi účastníky řízení však nepanuje shoda, zda byla žalobci služební pohotovost nařízena a zda rozdělení 24hodinové směny nebylo toliko formální, tj. zda žalobce z materiálního hlediska i v době označené jako služební pohotovost nevykonával službu.

pokračování

[32] Problematika služební pohotovosti je upravena v § 30 zákona o vojácích z povolání, podle nějž, *vyžaduje-li to důležitý zájem služby, může nadřízený nařídit vojákově služební pohotovost*. Podle odst. 2 téhož ustanovení se služební pohotovostí rozumí *přítomnost vojáka ve vojenských objektech nebo na jiných místech, která určí nadřízený, a to mimo dobu služby*.

[33] Krajský soud vycházel v přezkoumávaném rozsudku z předpokladu, že pro posouzení oprávněnosti nároku žalobce na doplacení ušlého platu je nezbytné posoudit tři okruhy otázek: 1) zda existuje rozkaz, jímž byla žalobci služební pohotovost nařízena, 2) zda byl dán důležitý zájem služby pro nařízení služební pohotovosti (první dvě podmínky tvoří formální aspekt věci, tj. zda byla pohotovost nařízena v souladu se zákonem) a 3) jakou činnost žalobce v době označené jako služební pohotovost fakticky vykonával (materiální aspekt).

[34] Obdobného schématu se držel Nejvyšší správní soud i ve výše citovaném rozsudku č. j. 1 As 247/2021 - 40, a neodchýlí se ani od něj ani v nynější věci. Pokud jde o otázku formálního nařízení služební pohotovosti, krajský soud se jím velmi podrobně zabýval v odstavcích 17. až 30. napadeného rozsudku. Dovodil, že spisový materiál neobsahuje podklady, z nichž by vyplývalo, že žalobci byla nařízena služební pohotovost ve vztahu k letům 2005, 2006 a 2008 (tj. nejsou v něm založeny žádné rozkazy, které by tuto skutečnost ve vztahu k žalobci dokládaly). Proti uvedenému závěru se ohradil stěžovatel v kasační stížnosti, přičemž odkázal především na obsah organizačních rozkazů ve spojení s denními rozkazy. V případě absence konkrétních rozkazů pak poukázal na obsah svědeckých výpovědí, z nichž dle jeho mínění jednoznačně vyplývá, že k nařízení služební pohotovosti došlo.

[35] Nejvyšší správní soud předně podotýká, že bude-li se zabývat otázkou existence rozkazů, jimiž měla být žalobci nařízena služební pohotovost, bude tak činit ve vztahu k období právě let 2005, 2006 a 2008. Nároky za dřívější období označily správní orgány za promlčené, čemuž přisvědčil i krajský soud, který neshledal, že by byla námitka promlčení ze strany správních orgánů uplatněna v rozporu s dobrými mravy. K totožným závěrům již ostatně dospěl v předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 9. 7. 2015, č. j. 22 Ad 20/2014 - 69, Krajský soud v Ostravě. Vzhledem k tomu, že otázka promlčení žalobcem uplatněných nároků před rokem 2005 již byla soudy pravomocně rozřešena (k problematice promlčení se nevztahuje žádná kasační námitka vyjma určitých nejasností ohledně období měsíce července 2005 – k tomu viz níže), Nejvyšší správní soud z těchto závěrů vychází. V řízení o kasační stížnosti jsou tedy předmětem posouzení toliko nároky za období tří let před podáním žádosti (14. 8. 2008).

[36] Ve vztahu k uvedenému období se kasační soud ztotožňuje se závěry krajského soudu, že žalobci nebyla služební pohotovost v letech 2005, 2006 a 2008 formálně nařízena, respektive, že správní spis neobsahuje žádné podklady, z nichž by nařízení pohotovosti žalobci vyplývalo. Vzhledem k tomu, že se krajský soud uvedené otázce věnoval velmi podrobně, nepovažuje kasační soud za potřebné obsáhle opakovat již jednou vyřčené. Vyjádří se tedy již jen poměrně stručně s tím, že ve zbytku odkazuje na relevantní pasáže přezkoumávaného rozsudku.

[37] Odvolává-li se stěžovatel na existenci organizačních rozkazů, nelze přehlédnout, že k období let 2005 a 2006 správní spis žádné organizační rozkazy neobsahuje. Ve spise jsou založeny pouze části organizačních rozkazů ze dne 2. 1. 2007, 2. 1. 2008 a 30. 9. 2008. Jen prvně uvedený organizační rozkaz však obsahuje relevantní pasáže ve vztahu k členění služeb LZS a SAR, dále k režimu, v jakém byly vykonávány, jakož i k otázce nařizování služební pohotovosti pro rok 2007. Příloha tohoto rozkazu se věnuje mimo jiné stanovení časového rozvrhu směn LZS a SAR s tím, že doba od 19 h do 7 h následujícího dne je označena jako „pohotovost na pracovišti“. V příloze je dále uvedeno, že „[v]elitel 233. vrl. zabezpečí uveřejnění plánu pracovní doby příslušníků letky zařazovaných do LPZS ve svém rozkaze, velitel 232. vrl. a náčelník skupiny záchranné a výsadkové přípravy v rozkaze velitele 23. zVrL vždy týden dopředu (poslední prac. den v týdnu – na týden následující).“ Naopak výňatky organizačních rozkazů z roku 2008 sice zmiňují, že směny LZS a SAR jsou dílem slouženy v rámci pohotovosti, o jejím nařizování však nic nestanoví.

[38] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že k části sporného období (roky 2005 a 2006) organizační rozkazy ve spise absentují. Rozkazy z roku 2008 obsahují více či méně kusé informace o služební pohotovosti, z žádného z nich však nelze dovodit její nařízení přímo ve vztahu k žalobci. Jedná se totiž o obecné dokumenty, které nestanovují žádné povinnosti konkrétním vojákům sloužícím směny LZS a SAR. Kasační soud souhlasí s žalobcem, že předpokladem prokázání formálního nařízení služební pohotovosti je existence „personálního“ rozkazu jmenovitě ve vztahu k dotčenému vojákovvi (v nynější věci k žalobci), a to i s uvedením data, času a popřípadě místa, v němž bude držen pohotovost. Těmto požadavkům nemohou výše zmíněné organizační rozkazy z roku 2008 dostát.

[39] Tvrdí-li stěžovatel, že k nařízení pohotovosti došlo organizačními rozkazy ve spojení s denními rozkazy, Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že správní spis obsahuje pouze několik týdenních (či denních, jak je označuje stěžovatel) rozkazů obsahujících rozpis směn LZS a SAR na jednotlivé dny se jmény vojáků zařazených do služby (příkladmo rozkaz ze dne 15. 8. 2005, ze dne 30. 1. 2006, či ze dne 15. 1. 2007, v podrobnostech viz již odkazované pasáže rozsudku krajského soudu). Ze zmíněných rozkazů nicméně nevyplývá, že by měla být část směny vykonávána v režimu služební pohotovosti, ale naopak se jeví tak, že celých 24 hodin představuje „standardní“ výkon služby. Přestože žalobce byl zařazován do směn SAR, za daného stavu nelze mít za prokázané, že by mu byla služební pohotovost nařízena. Za roky 2005 a 2006 není ve spise založen žádný organizační rozkaz a výňatky organizačních rozkazů z let 2008 o nařizování služební pohotovosti nehovoří.

[40] Absence části písemných podkladů si je vědom i stěžovatel. V této souvislosti odkazuje na obsah svědeckých výpovědí, které jsou dle jeho mínění způsobilé chybějící písemnosti nahradit. Zejména tvrdí, že svědecké výpovědi prokazují existenci organizačních rozkazů z let 2005 a 2006, a dále uvádí, že denní rozkazy ohledně určení vojáků do služební pohotovosti byly vydávány ústně. Pokud se jedná o organizační rozkazy, Nejvyšší správní soud již shora vyložil, že ty samy o sobě nepředstavují podklady, na jejichž základě by byla jakémukoliv konkrétnímu vojákovvi nařízena pohotovost. K otázce vydávání denních rozkazů ústní formou pak vykazují svědecké výpovědi značné rozpory. Ačkoliv někteří ze svědků vydávání ústních rozkazů potvrdili (zejména Ing. J.), jiní dotazovaní uvedený postup striktně odmítli. Kupříkladu Ing. P. uvedl, že vojáky vždy

pokračování

určoval do služby na celých 24 hodin a vydávání ústních rozkazů výslovně popřel. Rozdělení služby na „režim 12/12“ označil za veskrze formální. S ohledem na nejednotně vyznívající svědecké výpovědi proto nelze učinit stěžovatelem zastávaný závěr, že by z nich vyplývalo nařizování služební pohotovosti (tím méně pak konkrétně ve vztahu k žalobci). Nejvyšší správní soud pro úplnost poznamenává, že podobně jako žalobce považuje za nelogické, aby velitel vydával písemné rozkazy, jimiž určil jednotlivé vojáky do 24hodinové služby (viz odst. 37. napadeného rozsudku pojednávající o obsahu výpovědi svědka Ing. Š.), a vedle toho následně týmž vojákům ústně nařizoval, že na dobu od 19 do 7 hodin mají být připraveni „pouze“ v režimu služební pohotovosti.

[41] V neposlední řadě nařízení služební pohotovosti neprokazují ani další stěžovatelem odkazované dokumenty jako je Směrnice LZS/SAR, či předpis Let-1-1. Jedná se o dokumenty organizačního charakteru, které nestanovují povinnosti konkrétním osobám.

[42] Podklady shromážděné správními orgány tedy neskytají oporu pro závěr, že žalobci byla formálně na části směn SAR (LZS) v době od 19 do 7 hodin následujícího dne nařízena služební pohotovost. Námitka stěžovatele, že soud posoudil otázku nařízení služební pohotovosti chybně, je proto nedůvodná.

[43] Pro úplnost soud doplňuje, že i když stěžovatel žalobci vytýká neprokázání oprávněnosti nároku na doplacení ušlého platu, ve vztahu k nařizování služební pohotovosti to byly právě správní orgány, které tížilo důkazní břemeno. Žalobce může jen stěží prokazovat negativní skutečnost (že mu nebyla služební pohotovost nařízena). Správní orgány přitom nebyly schopny ani za dobu více než 13 let od zahájení řízení snést důkazy, z nichž by nařízení služební pohotovosti vyplývalo. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud shrnuje (aniž by byl služebním orgánům poskytován prostor pro doplnění dalších podkladů), že žalobci nebyla služební pohotovost v souvislosti s výkonem služeb LZS a SAR v letech 2005, 2006 a 2008 nařízena. Ostatně žalovaný v této souvislosti zjevně ani žádnými dalšími důkazy nedisponuje, neboť i v kasační stížnosti dává najevo, že předložené podklady jsou dostačující a není zřejmé, jaké další důkazy by měl obstarat.

[44] Navzdory právě uvedenému je však kasační soud přesvědčen, že zjištěné nedostatky spočívající v neexistenci bezvadných rozkazů o nařízení služební pohotovosti v letech 2005, 2006 a 2008 ještě samy o sobě nesvědčí o oprávněnosti nároku žalobce. Z obsahu správního spisu a ostatně i z jednotlivých podání žalobce v průběhu soudního řízení (ať již ze žaloby či vyjádření ke kasační stížnosti) je totiž patrné, že žalobce si byl rozdělení směny na 12 hodin výkonu služby a 12 hodin služební pohotovosti vědom.

[45] Zda byl takový postup služebních orgánů v souladu se zákonem a zda se nejednalo o rozdělení čistě účelové, je pak otázkou, jíž se bude soud v tomto rozsudku dále zabývat. Není ovšem pochyb o tom, že i když z formálního hlediska nebyla služební pohotovost v letech 2005, 2006 a 2008 řádně nařízena, žalobce měl povědomost o tom, že vykonává 24hodinové směny, z nichž doba od 19 do 7 hodin je mu vykazována jako služební pohotovost. Od toho se odvíjela i odlišná výše finanční odměny než v době výkonu „standardní“ služby (tj. od 7 do 19 hodin). Pokud by tedy existoval důležitý zájem služby pro nařízení pohotovosti (byť z formálního hlediska řádně nařízena nebyla) a současně by vojáci v určeném období fakticky pouze drželi pohotovost (aniž by pravidelně

vykonávali činnosti, které jsou náplní služby LZS a SAR), nemohl by být žalobcův nárok na doplacení ušlého platu oprávněný.

[46] S ohledem na tuto skutečnost se Nejvyšší správní soud dále zabýval podmínkou pro nařízení pohotovosti vyplývající z § 30 zákona o vojácích z povolání, jíž je existence důležitého zájmu služby. Krajský soud se touto otázkou zabíral pouze ve vztahu k roku 2007 (viz odst. 32. napadeného rozsudku), v němž shledal, že tento důležitý zájem služby zde v roce 2007 nebyl, resp. nebyl prokázán. Tento závěr stěžovatel v kasační stížnosti nenapadá.

[47] Kasační soud přitom považuje za nezbytné (i s ohledem na již neúnosnou délku řízení) vyjádřit se k této problematice i v návaznosti na zbylé roky 2005, 2006 a 2008.

[48] Stěžovatel spatřoval důležitý zájem služby v tom, že službu LZS a SAR je s ohledem na mezinárodní závazky nezbytné zabezpečit po celý rok, a to 24 hodin denně. Nepovažoval za nic závadného, aby byla část této doby pokryta pouze služební pohotovostí. S uvedeným názorem však kasační soud nesouhlasí. Služební pohotovost představuje výjimečný institut, který typicky nastupuje v případech nutnosti pokrytí nahodilých, a ne zcela předvídatelných událostí (a to ať již kupříkladu v důsledku náhlé zdravotní indispozice vojáka, či jakékoliv z vnějších příčin, která vyústí v nutnost povolání většího množství vojáků, než je obvyklé). Lze ji užívat pouze v nezbytně nutné míře, a nikoliv k pokrytí pravidelné činnosti, jejíž výkon je nezbytně trvale zajistit.

[49] Důležitý zájem služby nelze spatřovat v nutnosti zajištění běžné náplně služby, a to ani v případě dlouhodobého nedostatku personálu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 6 Ads 151/2011 - 126, či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2017, č. j. 11 Ad 7/2015 - 47). Právě o takovou situaci se přitom zjevně jednalo v nyní posuzované věci (viz např. výpovědi Ing. P. či Ing. H.). Služební pohotovost nebyla užívána v reakci na mimořádné události, nýbrž jako běžný prostředek zajištění chodu letky, o čemž svědčí i skutečnost, že byla plánována na rok dopředu, pro účely pokrytí části všech směn LZS a SAR. Je tedy zjevné, že v posuzované věci nebyl dán důležitý zájem služby, jak vyplývá z § 30 zákona o vojácích z povolání.

[50] Na tomto místě proto činí Nejvyšší správní soud dílčí závěr, že pro nařízení služební pohotovosti v žádném z posuzovaných roků (2005 až 2008) nebyla splněna jedna ze zákonných podmínek, a to předpoklad pro využití služební pohotovosti z důvodu existence důležitého zájmu služby. Pro období let 2005, 2006 a 2008, jak již shora uvedeno, nadto chyběla i další náležitost, a to průkaz o řádném nařízení služební pohotovosti žalobci.

[51] Pro posouzení oprávněnosti nároku žalobce je však potřeba zodpovědět také otázku, jaká byla faktická náplň činnosti v době od 19 do 7 hodin, tj. v době označené jako služební pohotovost. Na tento aspekt klade důraz i stěžovatel, který má za to, že žalobce v tomto ohledu neunesl důkazní břemeno.

[52] Krajský soud vycházel při rozřešení uvedené otázky částečně z organizačních dokumentů založených ve spise, především však z obsahu svědeckých výpovědí, které podrobně zrekapituloval (viz zejména odstavce 38. až 46. napadeného rozsudku). Uzavřel přitom, že jakkoliv nejsou svědecké výpovědi zcela jednotné, lze z nich dovodit, že i v době služební pohotovosti vykonávali vojáci stejné činnosti jako v době výkonu služby.

pokračování

Nejasnosti však panovaly ohledně toho, jak probíhala letová a obdobná příprava. Krajský soud tudíž v napadeném rozsudku stěžovateli uložil, aby se touto otázkou zabýval. Ke zmiňovaným závěrům má však Nejvyšší správní soud dále uvedené výhrady, pro něž některé závěry krajského soudu korigoval.

[53] Především není zřejmé, z jakého důvodu klade krajský soud zvýšený důraz na to, aby stěžovatel objasnil, jakým způsobem probíhala letová příprava. Dle přesvědčení kasačního soudu se jedná o otázku zcela podružnou, neboť již na základě dosud shromážděných podkladů je patrné, že rozdělení služeb LZS a SAR na 12 hodin „standardního“ výkonu služby a 12 hodin služební pohotovosti bylo veskrze formální.

[54] Pokud jde o svědecké výpovědi, je pravdou, že nejsou zcela bezrozporné. Někteří svědci totiž uváděli, že mezi dobou výkonu služby a služební pohotovostí nebyl žádný rozdíl (zejména Ing. P., Ing. H.), jiní pak tvrdili, že vojáci v době od 19 do 7 hodin následujícího dne drželi pouze hotovost a mohli odpočívat či se seznamovat s úkoly pro další období (viz výpověď Ing. J. či Ing. K.). V zásadě ze všech svědeckých výpovědí nicméně vyplývá (na což ostatně upozornil i krajský soud), že určitou činnost vojáci vykonávali, a to ať se již jednalo toliko o lety na záchranu lidského života a lety k pátrání, či o předletovou a poletovou přípravu, nebo dokonce o další činnosti, jako je výcvik, lety na udržení a obnovení rozlétanosti apod.

[55] Dle mínění Nejvyššího správního soudu tedy lze mít za prokázané, že vojákům, kteří formálně vykonávali službu LZS a SAR v režimu služební pohotovosti, byla v jejím průběhu nařizována minimálně činnost, která je právě hlavní náplní uvedených služeb (tj. lety za účelem záchrany života či pátrání). To ostatně vyplývá již z podstaty věci, neboť režim 12/12 sloužil právě k zabezpečení služeb LZS a SAR, které je nezbytné vykonávat nepřetržitě. V daném případě se přitom nejednalo o situaci, kdy by i v nočních hodinách (či přesněji v době od 19 do 7 hodin) někteří vojáci vykonávali „standardní službu“ LZS a SAR a jiní byli připraveni v režimu služební pohotovosti pro případ nutnosti povolání dalších vojáků do služby (např. jako posil či náhrady v důsledku náhlé indispozice pravidelného člena posádky). Vojáci, kteří se měli nacházet v režimu služební pohotovosti, totiž toho času představovali jediné členy letky připravené k provádění úkolů služeb LZS a SAR. Tímto způsobem pak velitelství letky plánovaně zajišťovalo její provoz v průběhu celého roku (na základě již výše zmiňovaných organizačních rozkazů).

[56] Nejvyšší správní soud tedy nemá pochyb o tom, že rozdělení směn LZS a SAR bylo čistě formální a účelové, zřejmě vedené snahou o finanční úsporu či v důsledku dlouhodobé personální poddimenzovanosti letky (jak to ostatně vyplývá i ze svědeckých výpovědí). Soud nemůže vyloučit, že vojáci určení do služeb LZS a SAR podstatnou část doby označené jako služební pohotovost žádné faktické úkoly nevykonávali a že se kupříkladu mohli věnovat i odpočinku. To však nic nemění na skutečnosti, že to byli pouze a výlučně oni, kdo museli být stále připraveni vykonávat činnost, která je náplní služby LZS a SAR, stejně jako v době od 7 do 19 hodin. Přitom doba ke vzletu vrtulníku činila čtyři minuty přes den a deset minut v noci pro vrtulník LZS, deset minut v jakoukoliv denní dobu pak pro vrtulník SAR.

[57] Ačkoliv správní spis neobsahuje podrobné informace o náplni služeb LZS či SAR, přinejmenším z něj vyplývá, že jejich specifická spočívá v neustálé připravenosti ke vzletu

vrtulníku, přestože k němu fakticky nemusí dojít. V době od 7 do 19 hodin byli přitom vojáci zařazení do služby LZS a SAR finančně ohodnoceni za výkon služby, a to bez ohledu na to, jakou činnost (a zda vůbec nějakou) fakticky vykonávali. Neposuzovalo se tedy, zda došlo k aktivaci vrtulníku či nikoliv. Stěžovatel přitom nepředestřel žádné relevantní argumenty, pro něž by mělo být na dobu od 19 do 7 hodin nahlíženo jinak. Sám uvádí, že vojáci museli být připraveni ke vzletu vrtulníku (přičemž se na ně vztahovaly shora zmiňované časové limity 4 minuty, resp. 10 minut) a v kasační stížnosti dokonce připouští, že jim byly nařizovány i jiné činnosti. Tyto skutečnosti tedy ve svém souhrnu svědčí ve prospěch závěru, že pro rozdělení směn neexistoval žádný legitimní důvod a ze strany služebně nadřízených orgánů žalobce se jednalo o snahu o obcházení zákona (krácení žalobce na jeho platových nárocích), která nemůže požívat právní ochrany.

[58] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že žalobci, jakožto vojáku vykonávajícímu služby SAR (LZS) nebyla v rozhodném období formálně nařízena služební pohotovost (s výjimkou roku 2007) a pro její nařízení nebyla ve všech posuzovaných letech splněna ani podmínka existence důležitého zájmu služby (či taková skutečnost minimálně neplyne ze spisu a ani ji nikdo netvrdil). Přitom v době označené jako služební pohotovost vykonávali vojáci (a tedy i žalobce) tutéž činnost, která je náplní služby v rámci úkolů LZS a SAR, a to zcela pravidelně. Z materiálního hlediska tedy žalobce vykonával 24hodinové služby, za které mu náleží příslušný plat, včetně případných dalších příplatků.

[59] Nejvyšší správní soud dále zabýval rovněž stížnostní námitkou promlčení uplatněných nároků v rozsahu, jak tuto uplatnil stěžovatel. Ten se především ohradil vůči závěru krajského soudu, že rozsah promlčených nároků posoudil odlišně oproti správnímu orgánu prvního stupně, konkrétně pak nárok na služební plat za měsíc červenec 2005.

[60] K tomu kasační soud uvádí, že správní orgán prvního stupně nárok na plat za červenec roku 2005 posoudil jako promlčený. Přitom za poslední den pro jeho uplatnění označil 16. 8. 2008. Ze správního spisu je však patrné, že žádost o náhradu tohoto platu žalobce podal dne 14. 8. 2008. Stěžovatel pak dospěl k závěru, že promlčeny byly žalobcovy nároky za červenec roku 2005 (a všechny dřívější). Přitom uvedl, že posledním dnem, kdy mohl tento nárok žalobce uplatnit, byl den 16. 7. 2008, neboť splatnost platu za červenec nastala dne 15. 7. 2005. Argumentoval přitom § 68l odst. 1 a 2 zákona o vojácích z povolání, podle něž je nárok na služební plat splatný 15. den kalendářního měsíce následujícího po měsíci, kdy nárok na služební plat vznikl. Tímto dnem tedy v případě platu za měsíc červenec 2005 byl den 15. 8. 2008. Za těchto okolností je zjevné, že stěžovatel posoudil otázku promlčení částečně odlišně, aniž však vysvětlil, jak se jeho korekce úvah správního orgánu prvního stupně promítla do výroku napadeného rozhodnutí. Tuto disproporci krajský soud posoudil správně a nepochybil, pokud stěžovateli uložil se jí v dalším řízení zabývat (viz odst. 69. napadeného rozsudku). I tato kasační námitka je nedůvodná.

[61] Nejvyšší správní soud tudíž shrnuje, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl naplněn.

VI.

[62] Nejvyšší správní soud námitkám stěžovatele nepřisvědčil. Navzdory tomu byl ale nucen korigovat část argumentace krajského soudu. Jakkoliv totiž souhlasí s jeho

pokračování

závěrem, že napadené rozhodnutí neobstojí, a proto přikročil k jeho zrušení, nesdílí některé jeho závěry, na základě nichž žalovanému věc vrátil k dalšímu řízení.

[63] Nejvyšší správní soud pro přehlednost shrnuje, že z dosud shromážděného materiálu jednoznačně plyne oprávněnost nároku žalobce na doplacení ušlého platu, a v uvedeném tudíž korigoval úvahy krajského soudu, který stěžovateli uložil doplnit spisovou materii a odstranit existující rozpory v dosavadních skutkových zjištěních a zejména svědeckých výpovědích. To již Nejvyšší správní soud nepovažuje za potřebné z důvodů shora vyslovených.

[64] Nejvyšší správní soud přitom současně vážil, zda by formálně neměl kasační stížnosti vyhovět a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení. Takový postup však nepovažoval za účelný, neboť krajskému soudu by nezbylo, než přejmout závazný právní názor vyslovený v tomto rozsudku a nemohl by do věci již vnést žádnou zásadní novou argumentaci. S ohledem na již tak neúnosnou délku dosavadního řízení proto takový postup, byť formálně možný, nezvolil.

[65] Nejvyšší správní soud dále zvažoval i to, zda není na místě přikročit ke zcela výjimečnému kroku spočívajícímu ve zrušení rozsudku krajského soudu za současného zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného (srov. rozsudek ze dne 25. 6. 2020, č. j. 8 As 135/2018 - 23). Ani k tomuto postupu však neshledal předpoklady. Je tomu tak zejména proto, že rozsah soudního přezkumu v řízení o žalobě byl částečně odlišný od řízení o kasační stížnosti. Krajský soud se totiž krom stěžejní sporné otázky zabýval rovněž několika dalšími námitkami (zejména problematikou promlčení uplatněných nároků a uplatněním rozšíření žádosti o doplacení platu i za období po 30. 9. 2008 - viz odstavce 51. až 61. a také 69. napadeného rozsudku). Vzhledem k tomu, že o těchto otázkách již krajský soud pravomocně rozhodl (správnost jejich posouzení nebyla zpochybněna v kasační stížnosti), nemohl se jimi Nejvyšší správní soud zabývat a v případě zrušení rozsudku krajského soudu by tedy zůstaly nezodpovězeny.

[66] Při novém posouzení věci je tedy stěžovatel vázán jak závěry krajského soudu (v tom rozsahu, v němž je kasační soud aproboval, resp. v němž zůstaly kasační stížnosti, a tudíž i tímto rozsudkem, nedotčeny – srov. zejména závěry krajského soudu v odst. 69. a 70. napadeného rozsudku), tak závěry uvedenými v tomto rozsudku. Především tedy musí vycházet z názoru vyjádřeného kasačním soudem, že nárok žalobce na doplacení ušlého platu za dobu, kdy mu měla být nařízena služební pohotovost v letech 2005 (počínaje srpnem) až 2008 (včetně případných dalších příplatků), je důvodný. Na jisto je pak třeba postavit otázku promlčení platu za červenec 2005. Je na stěžovateli, aby poté určil (s ohledem na zjištěné odsloužené doby), jaká bude konkrétní výše tohoto nároku.

[67] Žalovaný je současně povinen se v souladu se závazným názorem vyjádřeným v odstavci 70. napadeného rozsudku v dalším řízení zabývat i případným rozšířením nároků žalobce pro další období po 30. 9. 2008. Poté o věci znovu rozhodne.

[68] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti procesně úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

[69] Žalobci, jako v řízení o kasační stížnosti úspěšnému účastníkovi, náleží náhrada nákladů řízení ve výši 4.114 Kč. Tyto náklady sestávají z odměny za zastoupení advokátem za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] za vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. S tím souvisí též náhrada hotových výdajů za tento úkon v souladu s § 13 odst. 4 advokátního tarifu v rozsahu 300 Kč. Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho úřední činnosti (viz spis sp. zn. 1 As 247/2021) známo, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty. O částku této daně v rozsahu 714 Kč (21 % z 3.400 Kč) se tudíž zvyšuje odměna a náhrada hotových výdajů zástupce žalobce. Celkovou částku ve výši 4.114 Kč je stěžovatel povinen uhradit k rukám zástupce žalobce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. ledna 2022

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu